

tiistai 20. toukokuuta 2014

Aika ja iankaikkisuus – elämmekö vain tätä elämää varten?

Tässä vanha Dave Huntin artikkeli joka muistuttaa maallisen elämämme lyhyydestä ja miten tärkeää on pitää mielessä iankaikkisuus, jossa ei aikaa enää ole. Uppoutumalla liiaksi tähän ohikiitävään aikaan pelaamme ikuisen kohtalomme hinnalla. Suunnitelmamme tässä elämässä pitää perustua Jumalan tahtoon. Kristuksen ylösnousemus mahdollistaa meille iankaikkisen toivon ja ilman uskoa siihen menetämme kaiken. Artikkelin suomenkielinen: Samuel Korhonen

Aika ja iankaikkisuus **Time and Eternity**

Dave Hunt

Julkaistu ensi kerran tammikuussa 1996

Jälleen kerran olemme astuneet uuteen vuoteen, joka on otettu vastaan villeine keskiyön juhlineen joulukuun 31. päivänä. Sellaiset juhlat ovat vähintäänkin kyseenalaisia ja miksi juhlia muistutusta siitä, että aivan kuten vuosi on haihtunut unholaan, niin myös aivan liian pian täytyy maisen elämämme mennä ohi? Sen tosiasian pitäisi tuoda ennemminkin vakavaa pohdiskelua ja rukousta, kuin äänekästä ilakoimista.

Aika kiittää, eikä sitä voi kutsua takaisin. Runoilija kirjoittaa muististaan, joka ”kiittää kuin takaa-ajettu polkuja, joita en voi käydä uudelleen (like a hunted thing down paths I cannot retrace).” Aika on salaperäinen ylittäen käsityskykymme. Tiedämme siitä jotakin, mutta se, mitä se todella on, väistää edistyneimmänkin tietämme. Vaikka olennainen muutokselle ja liikkeelle fyysisessä maailmankaikkeudessa, aikaa ei ole iankaikkisuudessa. Iankaikkisuudessa mikään ei muutu; se on ikuinen *nyt*, mahdoton meille käsittää nykyisyydessä.

Emmekö kuitenkin matkusta poikki maailmankaikkeuden, mikä edellyttää aikaa? Ei, kuten ymmärrämme sanan ”matkustaa”. Avaruutta etäisyyden mittarina paikkojen ja esineiden välillä ei ehkä enää ole, tai ainakin se menettää merkityksensä. Taivaassa on miljoonia lunastettuja. Ovatko jotkut siksi kaukana Kristuksesta valtavan tungoksen reunoilla? Tosiasiaa kaikki ovat Hänen välittömässä läheisyydessään – ilo, joka ylittää nykyisen käsityskykymme.

Jo Millenniumissa ylösnousseet kirkastetut Kristuksen kaltaiset ruumiimme, eivät enää kuulu fyysiseen maailmankaikkeuteen ja ovat siten muuttumattomia ja ajattomia; ne voivat näkyä ja sitten kadota ja mennä lukittujen ovien ja seinien läpi. ”Jeesus itse seisoi heidän keskellään ...Niin heidät valtasi säikähdys ja pelko ja he luulivat näkevänsä hengen ... Kosketelkaa minua” sanoi Kristus ”sillä ei hengellä ole lihaa eikä luita, niinkuin te näette minulla olevan” (Lk. 24:36-43). Paavali valistaa meitä: ”Jos kerran on sielullinen ruumis, niin on myös hengellinen” (1. Kor. 15:44). Emme tiedä, mitä se tarkoittaa, paitsi mitä on osoitettu Kristuksen ylösnousemuksessa.

Ilman Hänen ylösnousemustaan ei ole iankaikkisuuden toivoa. Silti jotkut, jotka sanovat olevansa uskossa, kiistävät Kristuksen voiton kuolemasta, joka on uskomme ydin. Amerikan evankelisluterilainen kirkko (ELCA) ei pidä enää olennaisen tärkeänä uskoa, että Kristus nousi kuolleista. Jäsenluvultaan 5.6-miljoonaisen ELCA:n kustannustalo Augsburg-Fortress julkaisi hiljattain kirjan, joka tulee siihen tulokseen, että Jeesuksen ruumis mätäni haudassa.

Samalla tavalla ylösnousemuksen kieltää suuresti juhlistu kristinuskon käännyttäminen, Malcolm Muggeridge (joka viime aikoina kääntyi katolisuuteen). Olin vaikutettu hänen suurenmoisesta todistuksestaan Billy Graham'in vuoden 1974 maailman evankelioimiskongressissa Sveitsin Lausanne'ssa. Sitten luin Muggeridge'n kirjan, *Jesus Rediscovered*, jossa hän sanoi, ettei ole väliä nousiko Jeesus ylös vai ei. Hän lisää: ”Pidän jopa parempana olettaa, että joku ruumiin ryöstäjä...raahaa kiven pois [haudalta] ja sitten...livistää ruumiin kanssa...[myöhemmin] hylkää

ruumiin korppikotkille, jotka vuorostaan jättävät luut vaalenemaan auringossa – nuo kallisarvoiset luut!”

Silloin Apostolit olivat valehtelijoita, koska he todistivat, että Kristus nousi kuolleista ja ”moninaisten epäamättömien todistusten kautta osoitti elävänsä” (Apt. 1:3). Kuka oli tämä petkuttaja naulanjaljet käsissään ja jaloissaan ja keihään haava kyljessään, joka vietti 40 päivää opetuslastensa kanssa ja vakuutti heille olevansa kuolleista herännyt Jeesus? Hauta oli ehdottomasti tyhjä. On naurettavaa kuvitella, että ”ruumiin ryöstäjä” tyhjensi haudan, jota roomalaiset sotilaat vartioivat!

Sitäpaitsi, ellei Kristus ole noussut, niin kristinusko on vain eräs elämänfilosofia, kuten buddhismi tai konfutselaisuus. Itseasiassa se olisi huonompi, koska Kristus itse lupasi, että hän nousisi kuolleista ja että koska Hän eli, niin myös Hänen opetuslapsensa eläisivät ja että eräänä päivänä Hän tulisi takaisin viemään heidät taivaaseen. Ellei Kristus noussut ylös, niin Hän on valehtelija ja kristinusko on petos ja buddhismi, hindulaisuus ja Islam, joiden johtajat eivät väittäneet mitään sellaista, ovat siinä suhteessa parempia.

Koko pelastuksemme riippuu siitä, uskomme, että Kristus nousi kuolleista: ”**Sillä jos sinä tunnustat suullasi Jeesuksen Herraksi ja uskot sydämessäsi, että Jumala on hänet kuolleista herättänyt, niin sinä pelastut**” (Room. 10:9). Muggeridge'n kirja antoi minulle yhden varhaisimmista oivalluksistani, että jotkut, jotka hylkäävät kristinuskon ytimen ovat olevinaan Hänen todellisia opetuslapsiaan ja siten tuhoavat kristinuskoa sisältä käsin. Opin kauhukseni, että ”viimeisten päivien luopumus” on päällämme ja saamassa huolestuttavan vauhdin.

Kalenterimme oletetaan laskevan vuosia Kristuksen syntymästä. Hienoja suunnitelmia laaditaan Kristuksen 2000. syntymäpäivän juhlimiseksi vuonna 2000 A.D. Itseasiassa saavutamme tuon virstanpylvään vuonna 1996 johtuen neljän vuoden laskuvirheestä kalenterin alussa. Todellisuudessa Kristus syntyi vuonna 4 B.C. Ei kuitenkaan ole yhtään enemmän syytä juhliä hänen 2000. ”syntymäpäiväänsä”, kuin hänen 1999. syntymäpäiväänsä, tai mitään muutakaan. Hän ei muutu.

Kristuksen syntymäpäiväjuhla vuonna 2000 (ellei Kristus silloin ole jo tullut ja se toteutuu), ei mitenkään erotu ja todennäköisesti sekoittuu moniin muihin samaan aikaan pidettäviin juhliin siten uhraten Kristuksen ainutlaatuisuuden ja Hänen maailmaan tulemisensa todellisen merkityksen (see [TBC 6/95](#), [9/95](#) and [12/95](#)). Esimerkiksi Robert Muller, entinen YK:n apulaispääsihteeri (Assistant Secretary) ja New Age -johtaja, on kirjoittanut: ”Oma suuri unelmani on saada valtavan suuri liitto kaikkien suurten uskontojen ja YK:n välille...ihmiskunnan pitäisi pitää vuonna 2000 maailmanlaajuinen elämän 2000-vuotisjuhla...[joka johtaa] rauhalliseen, onnelliseen ja jumaliseen yhteiskuntaan maan päällä.”

Syntymäpäivät muistuttavat, että jokainen ja kaikki, johtuen siitä, että aika rientää, väistämättä vanhenee ja kohta poistuu näistä maisemista. Aika rientää katsomatta päivämääriin tai tapahtumiin tai inhimillisiin tunteisiin, vaikka tekeekin tilaa lyhyessä pakenevassa nykyisyydessä niiden ohikiitäville hetkille ennen niiden sulkemista menneisyyteen. Se tosiasia voi jopa lohduttaa. Minua on auttanut kestäämään monta vaikeaa ja tuskallista tilannetta, kun olen muistuttanut itseäni, että ”tämä myös on väliaikaista”.

Tässä kolikossa on toinenkin puoli. Vaikka tiedostaminen, että kärsimys väistämättä loppuu, on rohkaisevaa, kun istuu hammaslääkärin tuolissa, niin sillä on päinvastainen vaikutus, kun nauttii lomastaan. Yhtä varmasti, kuin kipu menee ohi, menee nautintokin. Ja niin se on, mitä tulee koko elämään, joka riippumatta pituudestaan on kuin ”savu, joka hetkisen näkyy ja sitten haihtuu” (Jk. 4:14).

Tuo yksinkertainen tosiasia unohtuu meiltä *useimmilta suurimman* osan aikaa. Suunnitelmia yleensä tehdään, kuin elämä tämän maan päällä ei koskaan loppuisi. Salomo sanoi: ”Parempi kuin pitotaloon on mennä surutaloon, sillä siinä on kaikkien ihmisten loppu, ja elossa oleva painaa sen mieleensä” (Srn. 7:2). Kuulostaako tämä sairaalta? Se varmasti torjuu ajatuksen, että on aina oltava ”positiivinen”! Mooses sanoi sen näin: ”Opetä meitä laskemaan päivämme oikein, että me saisimme viisaan sydämen” (Ps. 90:12).

Näin ollen todelliseen viisauteen kuuluu maanpäällisten päiviemme lyhyiden tunnustaminen. Sen tosiasian, että tämä elämä (riippumatta kuinka onnistunut ja täynnä nautintoa, tai kuinka tuskallinen ja vaikea kestää) on väliaikainen ja että iankaikkisuus ei lopu koskaan, täytyy maltillistaa kaikki valintamme. Ilman tuota muistutusta me eläisimme aikaa varten (johon me olemme liiaksi uppoutuneet) sen sijaan, että eläisimme iankaikkisuutta varten (jolle me uhraamme tuskin ajatustakaan).

Meidän täytyy kyllä tehdä järkeviä ratkaisuja koskien tätä elämää. Jokainen ratkaisu täytyy kuitenkin tehdä

iankaikkisuuden valossa. Valinta, joka punnitsee vain seurauksia aikaan ja aiheuttaa vahingollisia vaikutuksia iankaikkisuuteen, on äärimmäinen hulluus. Jeesus varoitti, että ”koko maailman voittaminen” ei ole onnistuminen, vaan suurin kuviteltavissa oleva epäonnistuminen, jos sellaisen voiton saa oman sielunsa, s.o. oman ikuisen kohtalonsa, hinnalla (Mk. 8:36).

Vuoden vaihtuminen on aikaa, jolloin ”uuden vuoden päätöksiä” vannotaan juhlallisesti, lupauksia tehdään, toivo versoo taas kerran ja optimistisia suunnitelmia asetetaan edessä olevalle vuodelle. Klassisessa kirjassaan, *A Serious Call to a Devout and Holy Life (Vakava kutsu huraskaaseen ja pyhään elämään)*, William Law kertoo kahdesta miehestä, jotka kumpikin olivat täysin uppoutuneet suunnittelemaan eläkekartanoa. Toinen suunnittelee rakentavansa omansa maan päälle, toinen Marsiin. Jokainen ajattelee, että jälkimmäinen on hullu. Law kuitenkin osoittaa, että he molemmat ovat hulluja ja että ero heidän hulluutensa asteessa on vain ohikiitävän ajan pieni hetki. Toinen suunnittelee rakentavansa talon Marsiin, jossa hän ei tule *koskaan olemaan*, toinen maan päälle, jonne hän *ei voi jäädä*.

Tämä ei tarkoita, etteikö meidän pitäisi tehdä suunnitelmia tätä elämää varten. Mitään suunnitelmia eläkkeelle jäämistä, tai edes huomista varten, ei kuitenkaan pitäisi tehdä ilman niiden alistamista Jumalan tahtoon. Kuten Jaakob kirjoittaa: ”Kuulkaa nyt, te, jotka sanotte: ”Tänään tai huomenna lähdemme siihen ja siihen kaupunkiin ja viivymme siellä vuoden ja teemme kauppaa ja saamme voittoa” - te, jotka ette tiedä, mitä huomenna tapahtuu... sen sijaan, että teidän tulisi sanoa: ”Jos Herra tahtoo ja me elämme, niin teemme tämän tai tuon.” Mutta nyt te kerskaatte ylvästelyssänne. Kaikki sellainen kerskaaminen on paha” (Jk. 4:13-16).

Sekä Blaise Pascal että John Locke perustelivat, että jos kaikki loppuu kuolemaan, niin mies, joka menettää, mitä tämä elämä tarjoaa ollakseen valmis seuraavaan, ei iankaikkisuuden kannalta menetä mitään. Kuitenkin mies, joka eläessään täysillä tämän maailman lyhyiden palkintojen vuoksi ja tuodessaan ikuisen vaivan päällensä on pelannut uhkapeliä ilman voiton mahdollisuutta ja voi syyttää vain itseään sellaisesta hulluudesta. Noin 250 vuotta sitten William Law havainnollisti tätä tosiasiaa väkevästi kertomuksella *Penitens'*istä ”hyvin menestyneestä nuoresta kauppiasta...kuolemaisillaan 35 vuoden iässä.”

Näin sanoi *Penitens* ystäville, jotka olivat tulleet ilmaisemaan myötätuntoaan:

”Te katsotte minuun säälien, ei siksi, että olen menossa valmistautumattomana kohtaamaan elävien ja kuolleitten Tuomarin, vaan koska minun on jätettävä menestyvä liike elämäni kukkeudessa ... Ja kuitenkin, mikä tyhmimpien lasten hullutuskaan olisi niin suuri kuin tämä?”

Meidän ystäväparkamme Lepidus kuoli ollessaan pukeutumassa kemuja varten. Luuletko, että nyt osa hänen vaivaansa on, ettei hän elänyt kemujen yli? Kemut ja liike-elämä ja nautinnot ja huvitukset ovat meistä tärkeitä asioita, niin kauan kuin emme ajattele mitään muuta, mutta heti, kun lisäämme niihin kuoleman, ne kaikki ovat yhtä vähäpätöisiä...

Jos olen nyt menossa Jumalan iloon, voisiko olla mitään syytä murehtia, että tämä tapahtui minulle ennenkuin täytin 40 vuotta? Voisiko olla surullinen asia mennä taivaaseen, ennenkuin olisin tehnyt vielä muutamia kauppoja, tai seisonut vähän kauemmin tiskin takana? Ja jos olen menossa kadotettujen henkien keskuuteen, niin voisiko olla mitään syytä tyytyväisyyteen, ettei tämä tapahtunut minulle, ennenkuin tulin vanhaksi ja rikkaaksi ...?

Nyt, kun tuomio on seuraava asia, jota odotan ja iankaikkinen onni tai vaiva on tullut niin liki minua, niin kaikki elämän nautinnot ja rikkaudet näyttävät turhilta ja merkityksettömiltä... Mutta ystäväni, kuinka olenkaan hämmästynyt, ettei minulla ole ollut näitä ajatuksia aina...!

Kuinka outoa onkaan, että vähäisen terveyden tai puodin surkean liike-elämän pitäisi pitää meidät niin tietämättöminä näistä suurista asioista, jotka niin nopeasti ovat tulossa päällemme!” (Katso kirjasta [The Power of the Spirit](#))

Tapahtuupa se tempauksen tai kuoleman kautta, niin kaikki me seisomme hyvin pian Jumalan edessä tekemässä tiliä elämästämme. Pisin elämä päättyy äkisti ja ihminen ohjataan iankaikkisuuteen. Sillä, kuinka elämme tämän lyhyen elämän, on kyllä ikuisia seurauksia, hyviä tai huonoja. Kadotetut seisovat ”suuren valkean valtaistuimen”

edessä kuulemassa tuomionsa (Ilm. 20:11-15), mutta myös kristittyjä pidetään vastuullisina jokaisesta ajatuksesta, sanasta ja teosta: ”**Sillä kaikkien meidän pitää ilmestymän Kristuksen tuomioistuimen eteen, että kukin saisi sen mukaan, kuin hän ruumiissa ollessaan on tehnyt, joko hyvää tai pahaa**” (2. Kor. 5:10-11).

Kompromissin vastustaminen voi olla jopa vaikeampaa kuin aistillisen synnin – ja on käymässä yhä tärkeämmäksi tehdä kompromisseja säilyttääkseen tämän päivän evankelikaalisen johdon suosion. Nuhteleminen, jota Raamattu edellyttää, ei enää ole hyväksyttävää. Silti kaikki muu täytyy hyväksyä. Seuraava faksi tuli juuri entiseltä kristillisen radion puheohjelman juontajalta: ”Ohjelmamme peruutettiin...lokakuun 6. päivänä keskellä valtavaa protestia kuuntelijoilta...Pari viikkoa sitten seuraajani teki ohjelman vääristä opetuksista.... eräs soittaja hälytti Promise Keepers'in ja se sai aikaan tavanomaisen hälyn ...johto otti hänet puhutteluun ja veti hänet pois ohjelmasta.... 30 vuotta toimineena radiotyön ammattilaisena voin nähdä 'kristillisen' radiotyön lukkiutuvan uskonnollisesti korrektiin muotoon....ja se on traagista ruumiille kokonaisuutena. Pyrkimys murskata vapaa sana ja ajattelu on pahempi uskonnollisessa mediassa kuin sekulaarissa.” Olemme kadottaneet näyn iankaikkisuudesta ja taivaasta on tullut paikka, jonne jokainen haluaa – mutta ei vielä.

Iankaikkisuuden kohtaaminen kannustaa meitä olemaan uskollisia Herrallemme ja Hänen Sanalleen odottaessamme sitä suurta iloa, johon Kristus katsoi: ”...**joka hänelle tarjona olevan ilon sijasta kärsi ristin...**” (Hepr. 12:2). Paavali kehottaa meitä: ”**Olkoon mielenne siihen, mikä ylhäällä on, älköön siihen, mikä on maan päällä. Sillä te olette kuolleet, ja teidän elämäne on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa; kun Kristus, meidän elämämme, ilmestyy, silloin tekin hänen kanssaan ilmestytte kirkkaudessa**” (Kol. 3:1-4). Johannes rohkaisee meitä: ”kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena, kuin hän on” (1. Joh. 3:2). Jälleen Paavali pitää edessämme toivoa, joka saa maan parhaat vaihtoehdot kutistumaan olemattomiin: ”odottaessamme autuaallisen toivon täyttymistä ja suuren Jumalan ja Vapahtajamme Kristuksen Jeesuksen kirkkauden ilmestymistä” (Titus 2:13).

Vanha virsi sanoo: ”These earthen vessels break, the world itself grows old; but Christ the Lord our dust will take and freshly mold. He'll give these bodies vile a fashion like His own. He'll make the whole creation smile and hush its groan. (Nämä maiset astiat särkyvät, itse maailma vanhenee; mutta Kristus Herra meidän tomumme ottaa ja uudestaan muotoilee. Hän antaa tälle kelvottomalle ruumiille omansa kaltaisen muodon. Hän saa koko luomakunnan hymyilemään ja lopettamaan huokailunsa.)”

Se toivo on elämisen – ja kuoleamisen – arvoinen! [TBC](#)

Lähettänyt Olli-R klo [15.04](#)